

כובע קסמים

מאת עטר רביד, ט', 2.2.2010

התחלתי את דרכי אי שם מעבר לים. עוד לא הייתי אז. עוד לא היה אני. הייתי כולי רק חוטים. אישה אחת, נחמדה מאוד, החליטה (בלי ידיעתה אפילו) שהיא רוצה אותי. ביום הולדתה ה-7 של בתה, היא החליטה לתפור לה כובע במתנה. כובע שחור מקושט בריצ'רץ' שיעשה כל מה שתרצה. הילדה קיבלה אותי בשמחה גדולה, והייתה מאושרת עד השמיים. אמה סיפרה לה שאני כובע קסמים מיוחד. שאפשר לבקש ממני משהו ו...הופ! זה קורה. נרגשת ונלהבת החלה הילדה לבקש ממני דברים. היא ביקשה מתנות, בובות, חברים חדשים ובגדים. היא חיכתה שבוע, חיכתה שבועיים, ושום דבר לא קרה. הילדה לא באמת ידעה שאני סתם כובע ושאיני לא באמת יכול למלא אחר כל משאלות ליבה. מבואסת ומדופרסת החלה הילדה לבכות. האם המבוהלת ניסתה להרגיע את בתה אך היא לא הצליחה, לכן האם השליכה אותי מהחלון הישר לעבר הים. זה לא היה נעים. שטתי, צפתי, עברתי ספינות, גשמים, סופות ברקים, ואת כל חיות הים הטורפות. לא להאמין! שרדתי! ניצלתי! לאחר כשנתיים בערך של מסע בים החלטתי לסיים את מסעי. החלטתי לעגון על חוף מבטחים, איפה שלא יהיה. ואכן, מצאתי חוף כזה. בזמן שנחתי לי על הים, צפתי, נהייתי מהשמש והשתזפתי, ראיתי ילד קטן שדג על החוף עם אימו ואביו. פתאום הילד הרגיש שחכנו נמשכת מטה ובאותו הזמן ואני הרגשתי את הריצ'רץ' שלי נמתח. הילד הנרגש משך את חכנו מהמים, אך לאכזבתו הרבה, וגם לאכזבתי, לא היה זה דג שנתפס בחכה, אלא אני. באותו יום הילד לא תפס בכלל דגים. בטח הבאתי לו מזל רע. מסכן. בחיים לא היה לו יום שכזה- מלא אכזבות. האב ניחם אותו ואמר "היי, לפחות יש לך כובע חדש"... הניחום של האב לא עזר לילד. הוא עדיין נשאר בפרצוף חמוץ כל היום. נפגעתי. הילד והוריו הגיעו איתי הביתה, כשהילד אוחז בי בכוח. אחותו הקטנה של הילד החלה לקפץ ולהתרגש ומאוד שמחה. הילד לא הבין מה קורה. "מה עובר עליך?" שאל הילד את אחותו. "הכובע! הכובע! זה כובע קסמים!". "אם את רוצה אותו, קחי אותו" אמר לה הילד. הילדה לקחה אותי, והייתה מאושרת. עד היום היא מאושרת. ולמען האמת, כך גם אני.